

Účast ruských sportovců na OH?

Příští rok v červenci budou zahájeny letní olympijské hry v Paříži. Přestože nás od nich dělí více než rok, jsou již teď předmětem bouřlivých diskusí. Diskutovaná je především účast ruských a běloruských sportovců, a to kvůli Putinově agresi na Ukrajině. Přes 30 států světa se vyslovilo proti jejich účasti. Měla by se Česká republika mezi ně zařadit?

„Vůbec si nedovedu představit, jak je teď ukrajinským občanům, kteří musí poslouchat spekulace o startu ruských sportovců na olympiádě pod neutrální vlajkou. Dokud Rusko povede tuto nechutnou válku, nemají na OH co pohledávat, ani kdyby měli na vlajce holubici míru,“ komentoval situaci na svém twitterovém účtu Vít Rakušan (STAN). Tento názor zastává i senátor David Smoljak (STAN) a další politici hnutí STAN. Vokamžičích, kdy ukrajinští sportovci a jejich krajané mohou zemřít při boji o svůj domov, tak neúčast sportovců ze země agresora je jen malou náplastí na ukrajinské rány. A nezapomínejme, že olympijské hry by měly být symbolem jednoty a všeobecného posvátného míru.

TAKÉ ČTĚTE:

Komentář poslankyně Barbory Urbanové a Lucie Potůčkové k Istanbulské úmluvě

str. 8

„Opozice loni strašila, že zimu bez ruského plynu neovládne. My jsme slibovali opak a udělali pro to maximum. Základem byly rekordní zásoby před začátkem zimy, alternativní dodávky a úspory. Výsledkem je výrazný pokles ceny, nadprůměrné zásoby a Rusko nás už nemůže vydírat,“ říká ministr hnutí STAN Jozef Síkela. Vládě v čele s ministrem průmyslu a obchodu se podařilo výrazně snížit závislost ČR na ruském plynu. Většina (97,8 %) ho teď do

Česka proudí z Německa, kam je dovážen z Belgie, Norska nebo Nizozemí. Po ukončení dodávek přes Nord Stream se totiž ruské dodávky přes Německo podařilo nahradit plynem z Norska a také zkapalněným zemním plynem z Belgie a z Holandska. Zatímco loni se v období od října do ledna do Německa přes Nord Stream dovezlo z Ruska 184,3 TWh, letos to byla nula. Povedlo se dokázat, že to jde. A dokonce i bez Ruska.

Daně zvýšit musíme, nemůžeme se dál zadlužovat na úkor našich dětí

V rámci vládní koalice v současnosti probíhá intenzivní diskuze o tom, jak má vypadat daňová soustava v České republice. Poslankyně za hnutí Starostové a nezávislí, členka rozpočtového výboru Hana Naiclerová popsala, jakým směrem se jednání ubírají. Hnutí STAN si uvědomuje, že na prvním místě je třeba hledat úspory, teprve poté rušit daňové výjimky, a až nakonec přistoupit ke zvedání daní. „Vzhledem ke stavu veřejných rozpočtů se tomu ale nevyhneme,“ vysvětluje v rozhovoru Hana Naiclerová.

(Pokračování na str. 2)

DANĚ ZVÝŠIT MUSÍME, NEMŮŽEME SE DÁL ZADLUŽOVAT NA ÚKOR NAŠICH DĚTÍ

(pokračování ze str. 1)

To říká Hana Naiclerová, naše poslankyně a členka rozpočtového výboru, která se za STAN zapojila do diskuse expertů vládní koalice o tom, jak má vypadat daňová soustava v České republice.

Paní poslankyně, je skutečně nutné zvyšovat daně?

Ano. Ekonomická situace, ve které se naše země nachází, je špatná. Státní rozpočet je dlouhodobě v deficitu, který nechceme dál prohlubovat. Znamenalo by to další zadlužování na úkor budoucích generací. Každoroční deficit státního rozpočtu také znamená, že platíme obrovské miliardy na úrocích. Zadlužování tedy nepovede pouze k budoucím výdajům našich dětí, ale i k nižším důchodům pro dnešní pracující.

STAN – ale i mnozí další – ale volají především po úsporách, po snížení výdajů

Jistě, primární pro nás jsou a budou úspory. Stát musí snižovat své výdaje, musí být dobrý hospodář a musí šetřit. Na druhou stranu také potřebujeme, aby stát investoval – do vzdělání, do dopravní infrastruktury, do vědy. Ale i do lidí: pokud chceme, aby naše děti učili dobří učitelé a pro stát pracovali kvalitně i jeho další zaměstnanci, musíme je adekvátně zaplatit. To není žádný luxus, to vše je potřeba pro to, aby stát dobře fungoval. A proto se ani zvýšení daní nevyhneme – pokud alespoň chceme udržet veřejné služby na současné úrovni.

Navíc strukturální deficit ČR je zhruba 200 až 250 miliard, úsporami ho lze snížit o desítky miliard – a to podle nás nestačí. Jako STAN hledáme taková opatření, která by pomohla deficit snížit alespoň o 150 miliard.

Které daně byste tedy konkrétně chtěli zvyšovat?

V první řadě se věnujeme rozsáhlé revizi daňových výjimek. Existuje řada daňových výjimek a slev na dani, které při hlubším zamyšlení nedávají smysl, byť ho třeba měly v době svého zavedení. Například u daně z přidané hodnoty chceme provést revizi zboží a služeb, které jsou ve snížených sazbách. Není rozumné, že v nejnižší deseti procentní sazbě jsou opravy jízdních kol, návštěvy lázní a saun nebo kadeřnické služby. A pak jsou tu určité mezery v daňových zákonech. Třeba stále neexistuje spotřební daň z elektronických cigaret nebo z ni-

HANA NAICLEROVÁ,
poslankyně

kotinových sáček, které jsou v současnosti oblíbené dokonce i u nezletilých. Také bychom chtěli spotřební daní zatížit výrobky s obsahem THC.

A co tolik zmiňovaná daň z nemovitých věcí, bude se zvyšovat?

Daň z nemovitých věcí máme jednu z nejnižších v civilizované Evropě, její výše je směšná. Vede k tomu, že se vyplatí spekulovat a vlastnit spoustu prázdných nemovitostí, které vlastníci nechávají ležet ladem, a obce ani stát z toho nic nemají. To pak zvyšuje cenu bydlení: a mladé rodiny si dnes nemůžou dovolit nejenom vlastní bydlení, ale už často ani placení vysokého nájemného. Jako hnutí STAN v rámci koaličních jednání proto chceme daň z nemovitosti zvýšit. Ráda bych ale čtenáře uklidnila, není se v případě daně z nemovitých věcí čeho bát. Ani případné dvojnásobné zvýšení této daně běžné vlastníky bytu nebo domu znamená navíc stokoruny nebo tisícikorunu ročně. Bohužel, tato daň je zbytečně mytizovaná, což je zvláště, když se zamyslím nad tím, jaké máme dlouhodobě daňové zatížení práce, včetně odvodů.

”

Pokud chceme, aby naše děti učili dobří učitelé a pro stát pracovali kvalitně i jeho další zaměstnanci, musíme je adekvátně zaplatit.

“

VÍT RAKUŠAN: 3V – VOLBY, VÁLKA, VEŘEJNÉ FINANCE

Dovolte mi, abych to, co mám dnes na srdci, shrnul do symbolických tří V. Řeč bude o volbách, které čekají důležité změny, o válce, jejíž roční smutné výročí si v únoru připomínáme a o konsolidaci veřejných financí.

Volby: ministerstvo vnitra připravilo zákon o správě voleb, kolem kterého se strhla veřejná debata hlavně kvůli tomu, že slučuje naše tradiční dva volební dny do v Evropě obvyklého dne jednoho. Ta debata bude samozřejmě pokračovat i v poslanecké sněmovně. Řešit budeme to, zda se má jednat o námi navržený pátek, či o neděli, jak ulevit členům volebních komisí, aby patnáctihodinový volební den zvládli, a řadu dalších provozních aspektů. Přesto existují dobré důvody pro to, abychom porušili zlaté pravidlo: „Pokud to funguje, nesahej na to.“ Riziko falšování voleb, které vyplývá z toho, že urny s volebními lístky jsou přes noc uchovávány často v problematicky zajištěných místnostech, si většina lidí neuvědomuje. Přesto toto riziko existuje a náš návrh ho eliminuje. Věřím, že vyloučení veškerých pochyb u voleb, které jsou pro demokracii věci zcela zásadní, za to stojí. Zkušenosti ze zahraničí ukazují, že snížení volební účasti nehrozí, a já věřím, že si na jednodenní volby zvykneme.

V diskusi o sloučení voleb do jednoho dne navíc zapadly další důležité změny, které tento zákon přináší: především snazší vydávání voličských průkazů (nově bude možné požádat o ně na kterékoliv radnici, nikoliv jen v místě bydliště), pevné ukotvení termínu voleb do zastupitelstev obcí, krajů a do Senátu v prvním celém říjnovém týdnu a stálější vymezení senátních volebních obvodů. Významným rysem tohoto zákona je i elektronizace procesu voleb: vznikne informační systém správy voleb, který bude obsahovat seznam voličů, registr kandidátních listin, registr okrskových volebních komisí a nástroj pro sestavování elektronických petic. Modernizace voleb a usnadnění získávání voličských průkazů je součástí vládního prohlášení a my ho tímto zákonem plníme.

S volbami souvisí další věc: náš poslanecký klub oficiálně požádal předsedkyni Poslanecké sněmovny, aby na jednání sněmovny zařadila senátní návrh na zavedení korespondenční volby. Usnadnění účasti na volbách krajanům v zahraničí je další slib, který jsme dali, a jsme připraveni ho splnit.

Válka: V únoru jsme si připomněli rok ode dne, kdy Rusko zaútočilo na území Ukrajiny, kde dodnes vede brutální válku včetně útoků na civilní cíle a civilní obyvatelstvo. Při vši hrůze, kterou ruská agrese přinesla, jsem rád, že s ročním odstupem můžu říct, že nejen Ukrajina, ale i Česká republika v téhle zkoušce obstála se ctí. Pevně stojíme na straně napadené Ukrajiny, pomáháme jí materiálně i diplomaticky a především jsme se dokázali společně postarat o téměř půl milionu civilistů, které válka vyhnala z jejich domovů. Je to náš společný úspěch, nenechme si ho prosím nikým relativizovat.

Veřejné finance: s válkou souvisejí víc, než by se zdálo. Naše vláda nastoupila s tím, že chce rozvrácený státní rozpočet dát do pořádku. Úkol stejně nepopulární jako nezbytný. Válka a s ní související energetická krize a inflace nám do začátku nadělily roční zpoždění – v zájmu udržení základní společenské

VÍT RAKUŠAN,
předseda hnutí

soudržnosti a ve snaze zabránit tomu, aby se významná část našich spoluobčanů propadla do chudoby, jsme i my hospodařili se schodkem, který jsme před tím dlouhodobě kritizovali. Konsolidaci veřejných financí ale už nemůžeme dál odkládat. První kroky, ať na straně úspor, tak na straně hledání nových příjmů, už dělají naše expertní skupiny, vznikají první návrhy. Je to podle mě nejdůležitější téma pro letošní rok – protože co se nepodaří prosadit letos, bude se s blízcími se volbami prosazovat poměrně obtížně. Že to nebude snadné, to dobře víme: opozice, místo aby byla ráda, že za ni uděláme nepopulární, ale nezbytné kroky, vyhrožuje „peklem“. V je ale tradiční symbol pro vítězství. A já věřím, že se vítězství dočkáme – a to ve všech třech výše zmíněných věcech.

V úctě Váš Vít Rakušan

TŘI POHLEDY: HODNOCENÍ VE ŠKOLSTVÍ

Jiří Drahoš: Je slovní hodnocení správnou cestou?

Během distančního vzdělávání dalo MŠMT školám možnost některé předměty hodnotit pouze slovně, přičemž se jasně ukázalo, že tím kvalita hodnocení v českých školách nijak neutrpěla. Domnívám se, že zejména na 1. stupni ZŠ je slovní či formativní hodnocení velmi potřebné.

Výhody slovního hodnocení vidím také v tom, že zahrnuje jak posouzení vzdělávacího vývoje žáka, tak ocenění jeho aktivního přístupu v hodině. Zároveň je rovněž velmi vhodné pro integraci cizinců, u nichž klasické hodnocení postrádá smysl zejména kvůli jazykové bariéře. V praxi to můžeme vidět u desetitisíců ukrajinských dětí. Slovní hodnocení jim a jejich rodičům dává jistě mnohem lepší představu než klasická známka. Na druhé straně chápu obavy části učitelů, aby se ze slovního hodnocení nestal jen další byrokratický proces, v němž se čísla budou překlápět do stále stejných, nic neříkajících vět. Než tedy začneme uvažovat o plošném zavedení slovního hodnocení, je potřeba nastavit jasnou metodiku, která dá učitelům jednoduchý nástroj a návod, jak slovní hodnocení smysluplně používat.

Jan Berki: Kdo potřebuje známky?

Přestože se mezi fandy známkování neřadím, položil jsem několika svým kamarádům a kamarádkám a následně i sobě otázku z nadpisu. Odpověď byla poměrně rychlá a bez velkého váhání. Všichni odpověděli z pozice rodiče, že oni je potřebují. Divil jsem se a oponoval, že jim přeci známka nic moc neříká. To nerozporovali.

Hlavním argumentem v zásadě bylo, že podle toho rychle poznají, zda mohou být v klidu, či je potřeba vyvinout aktivitu. V podstatě dobře rozumí principu klasifikace. Ta rozděluje žáky do výkonnostních tříd. Pro každého rodiče je akceptovatelná u jejich dětí jiná. Zámka jim tedy slouží jako první signální, zda existuje problém k řešení. Dokonce i pro učitele mohou mít známky podobný význam. Z jednoduché statistiky vidí, jak se daná situace blíží tzv. normálnímu rozdělení. Vede to ale k pohodě žákyň a žáků? Umíme s tím pracovat tak, aby se rozvíjeli a posouvali každý a každá optimálně? Je to důležitý střipek ve skládačce zpětné vazby? Řekl bych, že spíše ne.

Martina Běťáková: Výhody formativního hodnocení jsou zřejmé

Proces učení si nelze představit bez nějaké formy ověřování, jestli jsem si osvojil základní informace, rozumím jim, umím je aplikovat, použít. Hodnocení ve škole je nedílnou součástí vzdělávacího procesu. Rozhodně jej nelze zjednodušit pouze na známkování. Zámka může na dané stupnici sice určit míru dosažení stanovení cíle, ale to samo o sobě nestačí. Důležitá je konstruktivní zpětná vazba, která se zaměřuje na proces učení, nikoli pouze na výsledky. Často se v této souvislosti mluví o formativním hodnocení, nebo ještě lépe o formativní zpětné vazbě. Učitelé sledují, jak si žáci osvojují nové znalosti a dovednosti a průběžně hodnotí jejich pokrok. To jim umožňuje poskytnout okamžitou zpětnou vazbu a nabídnout pomoc, pokud je třeba. Žáci získávají informace o svém učení a mají možnost se zaměřit na potřebné oblasti či dovednosti. Výhody formativního hodnocení jsou zřejmé. Pomáhá učitelům lépe porozumět potřebám a schopnostem žáků a umožňuje jim lépe přizpůsobit výuku. Zároveň podporuje samostatnost a odpovědnost žáků za vlastní učení a pomáhá jim rozvíjet kritické myšlení.

MICHAELA OPLTOVÁ: JADERNÝ ODPAD – DŮVOD KE STÁVKÁM, NEBO PŘÍLEŽITOST PRO OBCE?

Tento měsíc mě ve Sněmovně čekalo zpravodajování zákona o hlubinných úložištích. Hlavní změny spočívají především ve větším zapojení obcí a krajů do procesu výběru místa úložiště, zároveň by se díky zákonu měla zlepšit také informovanost občanů ohledně celého procesu. Dosud debatu o úložištích provázely velmi bouřlivé diskuze, a proto mi připadá důležité, abych se pokusila vysvětlit, o co v novém zákoně půjde a proč se úložiště nebát.

Zákon o hlubinných úložištích chce upravit stávající zákony tak, aby vyhovovaly tomu, jak moc je otázka hlubinných úložišť specifická. Pro vybudování hlubinného úložiště jaderného odpadu je nutné se řídit tzv. horním zákonem o podmínkách těžby, atomovým zákonem a zákonem o zásazích do zemské kůry. Navrhovaný zákon nemá negativní dopad na životní prostředí. Od zákona naopak čekáme, že bude mít pozitivní dopady na posílení veřejné kontroly v důsledku širšího zapojení obcí a veřejnosti do jednotlivých řízení směřujících k umístění hlubinného úložiště.

Zákon definuje pravomoci Ministerstva průmyslu a obchodu a určuje, jakou roli v procesu výběru a provozování úložiště hrají obce, Ministerstvo životního prostředí a Správa úložišť radioaktivních odpadů. Také definuje, jak mohou obce vyjádřit svůj názor na úložiště.

Tři důvody, proč je nutné vybudovat hlubinné úložiště:

1) Vysokoaktivní odpady a vyhořelé jaderné palivo už existují. Každý rok jich v České republice vznikne přibližně 80 až 100 tun. Většinou se jedná o vyhořelé palivo z jaderných elektráren. Vzhledem k plánovanému zvýšení využívání jaderné energie a s tím spojené možné dostavbě nových bloků jaderných elektráren, bude tohoto odpadu přibývat. Zároveň je jaderná energie velmi bezpečná a dlouhodobě udržitelná, ačkoliv je důležité využívat také jiné ekologické formy energie, například z větru nebo vody. V současné době ale není možné, abychom využívali například pouze větrnou nebo vodní energii.

2) Dlouhodobá perspektiva. Nejvhodnějším způsobem trvalého zneškodnění vysokoaktivních odpadů je hlubinné úložiště, ve kterém je radioaktivní odpad uchován v neprodyšných schránkách, ze kterých bude případně vytažen až ve chvíli, kdy budeme umět pracovat s jaderným odpadem jinak – například v komunitní energetice, kdy ho budeme schopni využít dalším způsobem.

3) Hlubinné úložiště je nejbezpečnější řešení, úložiště musí splňovat přísné požadavky na bezpečnost a technické řešení. Opravdu tedy nehrozí, že by byla ohrožena bezpečnost obce a lidí žijících v blízkosti úložiště.

Naprosto rozumím strachu občanů, kteří odmítají hlubinné úložiště. Skutečně se ale jedná o řešení, které podléhá těm nejvyšším bezpečnostním standardům. Strach z úložiště je způsoben

MICHAELA OPLTOVÁ,
poslankyně

ben především nedostatečným množstvím informací o tomto tématu. I proto jedním z hlavních cílů mého mandátu je se starosty obcí, kterých by se hlubinné úložiště mohlo týkat, o případných vylepšeních současného návrhu zákona, který vychází z jejich přímé zkušenosti. Máme společný zájem, chceme především funkční komunikaci s veřejností, udržitelné nakládání s jaderným odpadem a bezpečí pro naše občany.

MICHAELA ŠEBELOVÁ: POHYBEM KE ZDRAVÍ

Stále menší procento populace se pravidelně hýbe. Poslední zveřejněná data jsou alarmující. Je proto na čase, abychom tento negativní trend zvrátili. V opačném případě se na nás valí katastrofa.

Světová zdravotnická organizace zveřejnila v roce 2022 průzkum, podle kterého oficiální doporučení týkající se pohybových aktivit nedodržuje 27,5 % dospělých a neuvěřitelných 81 % dětí. Zjištění jsou to opravdu závažná a to více, že v posledních letech se čísla dále zhoršují. Za následek to má nárůst obrovského množství nemocí, jako jsou cukrovka, srdeční choroby, vysoký krevní tlak, ale také třeba deprese, a naopak mnohonásobné snížení kvality života.

Díky pohybu můžeme předcházet mnoha nemocem, zvýšíme si obranyschopnost i psychickou odolnost. Může také pomoci jako nástroj k překonání krize, jak o tom na Konferenci na podporu sportování mládeže, které jsem se zúčastnila v Hradci Králové na konci ledna, hovořil sociolog Matouš Veselský. Ten uvedl, že longitudinální a průřezové studie prokázaly významné souvislosti mezi fyzickou aktivitou a psychikou. Fyzická aktivita zvyšuje šanci na psychické zdraví až 2,5x. Nedostatek pohybu ovlivňuje také rozvoj psychických onemocnění, jako jsou deprese, úzkost a stres. U pravidelně sportujících lidí nebo lidí, kteří se prostě dostatečně hýbou, je větší úroveň psychické pohody – lépe vnímají sami sebe, jsou více spokojeni se svým životem.

Jednoduše už nesmíme na nic čekat a rozvoji aktivního pohybu obyvatel se musíme začít ihned věnovat i jako politici na všech úrovních. Není to už o tom, že by bylo hezké, kdybychom se tomu věnovali – nyní už opravdu MUSÍME. A co můžeme dělat? Je toho mnoho. WHO navrhuje těchto 5 kroků:

1. Zavést opatření na vládní úrovni,
2. zahrnout pohybovou aktivitu do všech relevantních opatření národní politiky,
3. posílit spolupráci vlády, krajů, municipalit, soukromého i neziskového sektoru,
4. monitorovat opatření a přenos informací za účelem sledování postupu implementace a
5. zajistit finanční zdroje.

”

Díky pohybu můžeme předcházet mnoha nemocem, zvýšíme si obranyschopnost i psychickou odolnost.

“

MICHAELA ŠEBELOVÁ,

poslankyně

Návrhy na konkrétní opatření pak mohou vypadat třeba následujícím způsobem, podle dané úrovně, na kterou se zaměří:

Úroveň aktivní společnosti

- komunikační kampaně pro širokou veřejnost
- konzistentní a jasné zprávy o výhodách pohybových aktivit
- masové akce umožňující bezplatnou a zábavnou příležitost se hýbat

Úroveň aktivních lidí

- propagace přínosu a potřeby pohybových aktivit ve všech klíčových oblastech
- více příležitostí pro lidi, aby byli aktivní na místech, kde žijí, pracují, hrají si
- cílená kampaň na lidi se zdravotním a sociálním znevýhodněním (mladé a seniory),

Úroveň proaktivních životních podmínek

- národní plán pro zdravou mobilitu
- bezpečná a dostupná veřejná doprava

Úroveň aktivního státu

- národní plán pro pohybovou aktivitu
- národní guidelines
- cíle, dohled a kontrola, koordinace a implementace.

U dětí ve škole nestačí pouze přidat hodinu tělocviku s tím, že to dětem k podpoře pohybu stačí. Je třeba mnohem komplexnějšího přístupu, díky kterému bude pohyb pro děti přítomný během celého dne. Takovými opatřeními mohou být například podpora pohybu žáků během přestávek, pohybové aktivity zapojené do samotné výuky v rámci projektů atd., narušování celodenní

ho sezení protažením nebo krátkými rozcvičkami, mimoškolní aktivity a kroužky nebo možnost dopravovat se do školy pěšky či na kole.

Problematickou se už také zabývá třeba platforma „Aktivní Česko“, jejímž hlavním cílem je spojit jednotlivé stakeholdery působící v oblasti aktivního životního stylu a společně řadou dílčích kroků motivovat obyvatele České republiky k pravidelnému pohybu jako pevné součásti péče o své zdraví.

Propagace pohybové aktivity může zachránit životy, zlepšit zdraví a odolnost populace. Pohybová aktivita snižuje riziko předčasného úmrtí o 20–30 %, je to také klíčový protektivní faktor civilizačních onemocnění. Kdyby byli lidé více aktivní, mohlo se předejít 7–8 % všech případů kardiovaskulárních onemocnění, deprese a demence a 5 % případů DM 2. typu.

Nicméně každý musí začít sám u sebe. A protože jakýkoliv pohyb se počítá, zkuste třeba z práce pro jednou jít kousek cesty pěšky nebo do patra vyjít po schodech místo použití výtahu. Pomůžete tak vašemu tělu, zdraví i mysli. Koukněte se na tabulku. Jak jste na tom? Držím palce. Změna může být drobná i pomalá. Každý pohyb se opravdu počítá.

Každý pohyb se počítá

JAN LACINA: VE VYJEDNÁVÁNÍ KOALICE V PRAZE JSME PŮSOBILI JAKO MODRÉ PŘILBY OSN

Jan Lacina – původem scénárista, režisér a producent. Nyní poslanec hnutí STAN, který je zároveň nepřetržitě od roku 2014 součástí vedení Prahy 6. Jeho témata jsou kultura, vzdělání, sport a volný čas, bezpečnost či média. Jako místostarosta Prahy 6 se zasloužil o otevření radnice veřejnosti a místním spolkům. Po posledních volbách se stal radním a věnuje se např. transformaci nádražní budovy Praha-Bubeneč na kulturní centrum.

Jak jste spokojený s výsledky vyjednávání pražské koalice?

Musím říct, že velmi. Když si vybavím, z jaké pozice jsme v polovině června loňského roku startovali a jaké všechny překážky jsme museli překonat, považuji výsledek za opravdu velký úspěch.

Starostové a nezávislí dostali v radě města dvě místa, na starosti budou mít územní rozvoj a školství a sport. Jsou to ty gesci, o které STAN stál? A pokud ano, proč?

Předem bych rád vypíchl, že z pěti zastupitelů zvolených za STAN v komunálních volbách jsou čtyři ve výsledné dohodě velmi exponovaní. Lídr kandidátky Petr Hlaváček dokonce zůstal jako jediný člen bývalé rady nejen ve své kanceláři, ale především ve své gesci. To považuji za největší úspěch našeho vyjednávání, protože územní rozvoj, aby mohl přinést výsledky, potřebuje kontinuitu více než jednoho volebního období. Od začátku jsme usilovali také o gesci školství a sportu, které se ujme Antonín Klecanda, mimo jiné proto, že máme v osobě Vladimíra Balaše stejného gesčního ministra. Jako velmi výhodnou vidím i pozici právničky Kateřiny Arnotové jako uvolněné členky Výboru pro legislativu a veřejnou správu, neboť Praha potřebuje pomoci s celou řadou zákonů, které blokují její rozvoj, a my jsme ve sněmovně pro tuhle potřebu přirozeně k dispozici. Davidovi Procházkoví bude Výbor pro IT, Smart City a eGovernment taky nepochybně sedět. Paní architektka Zuzana Hamanová pak bude svou zkušeností v územním plánování oporou Petru Hlaváčkoví. Jak říkám, výsledek vyjednávání je optimální, snad i proto ho vedení kraje podpořilo všemi třiceti hlasy.

Proč trvalo tak dlouho a jak k vyjednávání přistupoval STAN?

Myslím si, že jak na straně koalice Spolu, tak tandemu Pirátů a Prahy Sobě byla mnohem větší volební očekávání, než jak to nakonec dopadlo. A že jsme minimálně polovinu času spálili tím, než si obě strany připustily, že jejich představy v den voleb vzaly za své. My jsme v tom vyjednávání působili jako modré přilby, jako takový malý expediční sbor mírových sil OSN. A všem jsme stále dokola trpělivě opakovali, pojďme se dohodnout, naše požadavky jednání určitě nezablokují, trpělivost Pražanů není bezmezná a průtahy poškozují jméno všech aktérů i politiky jako takové. My jsme chtěli koalici na vládním půdorysu, ať už s účastí Prahy Sobě, nebo bez ní, protože tak znělo celkem naléhavé zadání z vedení STANu. Myslím, že pan starosta Čížinský, který Prahu Sobě založil a pevnou rukou řídí, to nakonec překombinoval a černý Petr zůstal v rukou jemu.

JAN LACINA,
poslanec

Může takhle „složitě“ stavěná koalice skutečně vydržet?

My máme v radě mírotvorce Petra Hlaváčka, který je člověkem dohody, posíleného o to, že žádné uskupení nemůže přehlasovat zbylá dvě. Svorníkem by měl být také zmíněný vládní půdorys, který Praze dává naději na přímou komunikaci s vládou, neboť řada projektů má celostátní význam. Třeba dobudování metra D, obou pražských okruhů nebo třeba Vltavské filharmonie. Na nich by se měl nepochybně finanční i strategickou podporou podílet i stát. Pak jsou tu zmíněné zákony, které brzdí rozvoj Prahy a s nimiž se my ve sněmovně můžeme pokusit hnout. No a ostatní se samozřejmě teprve uvidí. Jak rád připomínám: Politika je vždycky těžký adrenalin a není úplně pro každého.

JARMILA LEVKO: KULTURA POTŘEBUJE REFORMU

Kultura je slovo, které se v současné politické rétorice příliš neskloňuje. Pochopitelně – středem pozornosti jsou palčivá témata jako energetická krize, schodek rozpočtu či důchodová reforma. Přesto si troufám říci, že kultura je neméně důležitá. I ona v této náročné době trpí a hrozí, že by některé významné kulturní instituce nemusely přežít.

Máme velmi solidní kulturní infrastrukturu napříč republikou. Síť knihoven, muzeí a galerií, ale také institucí živého umění – divadel a orchestrů. Udržení kvalitní dostupné kultury v regionech ale není zadarmo, vyžaduje značnou podporu z veřejných peněz.

Kulturní instituce jsou zřizovány na různých úrovních samosprávy, přičemž věčně diskutovanou otázkou je, do jaké míry má ta či ona instituce místní, regionální nebo národní význam. Největším kamenem úrazu jsou velká vícesouborová divadla nebo filharmonie, jejichž provoz je finančně velmi náročný a leží na bedrech měst. Řešení by mohl napomoci Zákon o veřejné kulturní instituci, který připravuje Ministerstvo kultury a má být v tomto roce předložen Sněmovně.

Zákon o veřejné kulturní instituci má vytvořit novou právní formu, řešící specifika kulturního odvětví. Inspiroval se dobrou praxí v sousedních zemích. Jedním z nejdůležitějších benefitů je, že umožní víceúrovňové a víceleté financování. Svoji kulturní instituci si tak bude moci zřídit společně například kraj a město, nebo více obcí. Dlužno dodat, že nejde o zákon transformační. Kulturní instituce mohou nadále fungovat i jako příspěvkové organizace, nebo obecně prospěšné společnosti.

Myšlenka nové právní formy je stará více než 25 let. Ve svém programovém prohlášení ji měla vláda minulá i předminulá, ale nestalo se nic. Věřím, že této vládě se to podaří.

”

Udržení kvalitní dostupné kultury v regionech ale není zadarmo, vyžaduje značnou podporu z veřejných peněz.

“

JARMILA LEVKO,
poslankyně

ISTANBULSKÁ ÚMLUVA OČIMA LUCIE POTŮČKOVÉ

Ohledně pro a proti Istanbulské úmluvy (IÚ) již bylo napsáno, řečeno, někdy i kázáno mnohé. Památne je svatováclavské kázání katolického kněze, a bývalého ministra školství (sic!) Petra Piňhy v katedrále sv. Víta v roce 2018, který svou plamennou řečí postavil ubohou Istanbulskou úmluvu téměř na roveň jakéhosi ďábelského nástroje, který přinese peklo do všech našich spořádaných domovů.

Jsouc pravověrným ateistou, nenechala jsem se zastrašit, a toto „dítko pekelné“ jsem si pečlivě prostudovala už před několika lety, neboť mi nešlo dost dobře na rozum, proč se o něm vedou v éteru, na půdě Sněmovny a také v oblíbených politických diskuzních pořadech tak vášnivě diskuze. Hovory o Istanbulské úmluvě prostě otevřely domácí násilí a násilí na ženách jako obrovské téma a už jen to musíme vnímat jako nesmírně společensky prospěšné.

Většina mýtů a falešných informací je krásně a jednoduše vysvětlena například na stránkách www.tojеровnost.cz. Nutno uznat, že i bývalá vládní garnitura pod vedením Andreje Babiše vyvinula, tedy přinejmenším zprvopočátku, poměrně značné úsilí, aby nezávadnost a naopak prospěšnost tohoto mezinárodního dokumentu vysvětlila veřejnosti (viz vládou vydaná Brožura IU) – alespoň do té doby, než marketéři zdvihli varovný prst a upozornili na to, že jistá část jeho elektorátu je již zcela zaslepena urvaným diskurzem servírovaným SPD a tudíž by se mu to nemuselo jen tak vyplatit.

Zde je třeba si uvědomit, že trestněprávní opatření představují pouze asi třetinu celé úmluvy a pravdou je, že mnoho opatření obsažených v IÚ již v legislativě máme. Některé jsou poměrně nové, například zákon o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení nebo novelizovaný zákon o obětech trestných činů.

Ostatní části úmluvy se však zaměřují na prevenci a ochranu obětí násilí a jejich dětí, což jsou oblasti, ve kterých ČR pořád ještě zaostává a právě v tom by mohla být úmluva nebyvale užitečným nástrojem. Kapacit pobytových sociálních služeb, které se specializují na pomoc obětem domácího násilí, a azylových domů je stále zoufale málo a každoročně bojují s financemi – stejně jako nevládní organizace, charity a spolky, které se až s donquichotovskou snahou snaží obhajovat důležitost své existence a získat peníze na provoz.

Kromě mnoha jiných důvodů proč by bylo záhodno se konečně k tomuto dokumentu postavit čelem a dívat se spíše na jeho výhody (redefinice znásilnění, osvěta, vyšší ochrana obětí), než neustále a dokolečka vysvětlovat věčně omílané nesmysly o zkáze tradiční rodiny, genderu jako sprostého slova (mimochoodem používá se v sociologii již od 70. let minulého století), odebrání dětí ve stylu norského Barnevernetu, či zákazu Velikonoc, existuje ještě jeden prozaický důvod – protože jsme to prostě slíbili na mezinárodní úrovni.

V rámci naší kandidatury do Rady OSN pro lidská práva pro období 2019–2021, do níž jsme také byly zvoleny, se ČR mimo jiné zavázala k včasné ratifikaci Istanbulské úmluvy. A to se nestalo. V loňském roce, když jsme do Rady OSN opět úspěšně kandido-

LUCIE POTŮČKOVÁ,

poslankyně a členka podvýboru

pro problematiku domácího a sexuálního násilí

vali za vyloučené Rusko, již z přihlášky o kandidaturu ratifikace IÚ jaksi vypadla. O důvodech můžeme jistě polemizovat nebo si vytvářet teorie o jistých konzervativních tlacích, pravdou ale je, že na mezinárodní úrovni se nám v poslední době daří a byla by škoda tvářit se umíněně a vystupovat způsobem, že všechno zase víme nejlíp a všechno už máme stejně u nás vyřešené a legislativně ošetřené.

Istanbulská úmluva prostě nikomu a ničemu v ČR neublíží, nikoho a nic neohrozí, její ratifikace však zařadí Českou republiku do party zemí, které přikládají ochraně žen před násilím a obětem takového násilí mimořádný význam. Nic víc, nic míň. A i to je dost.

ISTANBULSKÁ ÚMLUVA OČIMA BARBORY URBANOVÉ

Pokaždé, když se bavíme o domácím či sexualizovaném násilí, debaty se stočí k Istanbulské úmluvě, tedy k Úmluvě Rady Evropy o prevenci a potírání násilí vůči ženám a domácího násilí, což je oficiální název. Možná vám pod tímto názvem zní přijatelněji, nevím, já doufám, že její kritika opravdu není odvozena pouze od města, kde byla podepsána.

Její podporovatelé často Úmluvu prezentují jako jedinou možnost, jak násilí vůči ženám a domácí násilí zastavit. Úplně to tak není, to si přiznejme, ale pomohla by hodně. Obsahuje totiž složité nelegislativní kroky, které jsou speciálně v našem "systému" strašně složitě proveditelné. Násilí, o kterém se bavíme, totiž spadá pod 5 ministerstev. Všechny se musí koordinovat, mít nějaké cíle. Sepsat akční plán, strategii? To není problém pro žádný z resortů, to přece z minulosti víme. Ale sledovat nějaké ukazatele, vyhodnocovat je, jo, s tím už problém máme. A tohle se nezmění díky vládnutí jedné vlády, ale několika za sebou. Úmluva kromě důrazu na práva obětí a péči pro ně, třeba vytvořením specializovaných podpůrných služeb nebo dostatečného množství útočišť, požaduje, aby stát začal efektivně stíhat pachatele. Zkráceně, chce, stejně jako asi my všichni, aby tyto činy byly považovány za vážné – vážnější, než ukradené auto. A já s tím souhlasím. Věřím, že domácí násilí je navýsost starostenské téma. Starostky a starostové jsou blízko lidem a znám dnes již poměrně vysoké číslo těch, kteří mi napsali, že se u nich na obci setkali s rodinou, kde se tento patologický jev bohužel vyskytl. Psali o tom, co s tím dělali, jak si připadali bezmocně, jak bylo vidět, že to ničí osobnost oběti. Právě Úmluva by do našeho systému přinesla další pomoc, donutila by náš stát, aby se zabýval prevencí, ale hlavně, a to mně osobně připadá snad nejdůležitější, kontrolu toho, aby se výše zmíněné cíle naplňovaly. A myslím, že všichni ve svém okolí vidíme, že bychom potřebovali, aby se stát zajímal. To, že nám to není jedno ukážeme obětem i tím, že Úmluvu, která nic nebere, ale hodně přináší, bez nějaké velké hysterie prostě ratifikujeme. Kulturní válku z toho dělají jen ti, kteří ji nečetli či ti, kterým na lidech vážně nezáleží.

Pod svícnem

V českém prostředí se pojem domácí násilí redukuje na partnerské vztahy. Naším cílem je edukovat veřejnost o tom, že tato problematika má mnoho forem a také podob.

Více najdete na www.pod-svicnem.cz

BARBORA URBANOVÁ,

poslankyně a jedna ze zakládajících iniciativy Pod Svícnem

LUKÁŠ VLČEK: DŘEVO JE STAVEBNÍM MATERIÁLEM BUDOUCNOSTI

Zatímco v Česku tvoří podíl staveb na bázi dřeva na bytové výstavbě jen 1 %, ve Finsku, Norsku nebo Dánsku je to přes 60 %. Problémem jsou mimo jiné požárně-bezpečnostní předpisy, které jsou u nás daleko přísnější, než je tomu ve zmíněných zemích. A to se teď s kolegy Janou Krutákovou, Tomášem Dubským a Josefem Flekem snažíme ve spolupráci s ministrem Jozefem Síkelou změnit.

Většina v současnosti užívaných stavebních materiálů je vyráběna z neobnovitelných zdrojů a jejich výroba je energeticky vysoce náročná. Kdežto dřevo roste a spotřebovává oxid uhličitý, čímž přispívá ke zpomalování nárůstu jeho obsahu v ovzduší. Dřevo z dobře obhospodařovaných lesů patří k obnovitelným surovinám a jeho používání je šetrné k životnímu prostředí.

Ve výrobcích ze dřeva se navíc dlouhodobě uchovává uhlík, tím se stabilizuje jeho množství v přírodě a zmenšují se dopady globálních klimatických změn. Jeden m³ dřeva váže až 250 kg CO². A při průměrné spotřebě 100–150 m³ dřeva na jeden dům a životnosti stavby minimálně 100 let se jedná o nezanedbatelná množství.

Přitom na místě, kde se vytěžil les za sto let vyroste nový – a ten váže další tuny skleníkového plynu. Naopak při výrobě cementu, pálení cihel a vápna nebo přepravě stavebních hmot se obrovská množství tohoto plynu pouze uvolňují.

Pro nastartování debaty o budoucnosti dřeva jako stavebního materiálu a revizi českých stavebních požárně-bezpečnostních předpisů jsme proto ve Sněmovně uspořádali odborný seminář s ministrem průmyslu a obchodu, se zástupci akademické sféry, bankovního sektoru, developerů, České agentury pro standardizaci nebo finského velvyslanectví.

Všichni jsme se shodli, že je potřeba hledat cesty, jak v naší zemi stavět udržitelněji a rychleji a s kolegy na změnách už usilovně pracujeme.

LUKÁŠ VLČEK,

poslanec

Z Komory aneb jak žijeme ve Sněmovně

Josef Flek:

„Výcvik ukrajinských vojáků 🇨🇪 🇺🇦 Silný zážitek mi poskytla návštěva vojenského újezdu Libavá na Olomoucku, kde pomáháme s výcvikem celé roty ukrajinské armády. Jedná se o příslušníky domobrany, kteří si již prošli tvrdým bojem.“

 [Facebook](#)

Eliška Olšáková:

„Práce poslankyně je i o jednáních v regionu. Když je potřeba pomoci, ráda pomohu. Zajímám se o vaše příběhy.“ ❤️

 [Twitter](#)

Ondřej Lochman:

„Dostali jsme se mezi světovou diplomatickou elitu! 🇨🇪 Česká republika předsedá Radě OSN pro lidská práva. Nejdůležitější orgán zřízený pro zajištění světové ochrany lidských práv složený ze 47 států od ledna vede Václav Bálka.“

 [Facebook](#)

Michaela Šebelová:

„Nedělní, a tak trochu i politický tweet. Zdravím @j_lacina!“

 [Twitter](#)

HANA ŽÁKOVÁ: JÁDRO JAKO STABILNÍ ZDROJ

Budoucnost jádra, dostavba Jaderné elektrárny Dukovany i větrné elektrárny. To je jen hrstka témat, na která došla při cestě ministra průmyslu a obchodu Jozefa Síkelu po Vysočině

Návštěvu pana ministra jsme společně s kolegy poslancem Lukášem Vlčkem a krajským radním Pavlem Hájkem zahájili v hotelu Atom v Třebíči na valné hromadě Energetického Třebíčska, na které byli přítomni i členové Energoregionu 2020. Hlavním tématem bylo jádro a dostavba pátého a šestého bloku dukovanské jaderné elektrárny. Jozef Síkel nevyloučil, že by se oba bloky mohly stavět naráz. Velmi mě potěšil důraz, který klade na zapojení českých firem do výstavby. Ten by měl činit více než šedesát procent.

Všichni zástupci obcí jistě ocenili, že za nimi pan ministr přijel a diskutoval s nimi – má o náš region zájem a nenechává ho napospas. Spolupráce v tomto případě není jen prázdným slovem. Jako bývalá starostka obce Koněšín, který leží ve dvacetikilometrovém pásmu jaderné elektrárny Dukovany, si uvědomuji, jak je důležitá podpora z těchto míst.

Poté jsme navštívili trebičskou teplárnu SEVER, kde nás provedl pan předseda Richard Horký mladší se svými kolegy. V TTS jsou v rámci České republiky průkopníky ve využití biomasy na výrobu tepla. Cenu tepla proto mají dlouhodobě jednu z nejnižších v republice a díky použitým technologiím a výrobním procesům ji nemusí do budoucna zásadně navyšovat. Navíc díky tomu, že vykupují palivo od místních lesníků a zemědělců, zůstávají peníze v regionu a tvoří se další pracovní příležitosti.

Na závěr dne jsme se přesunuli na zámek v Polné, kde se konala debata s panem ministrem, kterou jsem měla tu čest moderovat. I zde jsme se bavili o energetice, Jaderné elektrárně Dukovany i možném hlubinném úložišti jaderného odpadu na Vysočině. Nebylo to však jen o jaderných elektrárnách, řeč přišla i na ty větrné, které by na Vysočině rozhodně našly svá využití.

Musím říct, že návštěva pana ministra, která se po celou dobu nesla v pozitivním a přátelském duchu, pro mě byla skutečně obohacující. Jakožto předsedkyně Podvýboru pro energetiku a dopravu Senátu Parlamentu České republiky jsem si velmi ráda vyslechla jeho plány a vize do budoucna a těším se na další setkání. Třeba opět u nás na Vysočině.

Tento příspěvek si dovoluji zakončit slovy pana ministra. „Jádro jako stabilní zdroj bude hrát v budoucím rozvoji Evropy daleko větší roli, než se ještě před několika lety očekávalo. A my máme ohromnou příležitost se této role aktivně zúčastnit a benefitovat z ní do budoucna.“

”

Jádro jako stabilní zdroj bude hrát v budoucím rozvoji Evropy daleko větší roli, než se ještě před několika lety očekávalo.

Jozef Síkel

“

HANA ŽÁKOVÁ,
senátorka

Návštěva Jozefa Síkelu na Vysočině.

PETR KULHÁNEK

Karlovarský kraj se snaží získat nové lékaře, nabízí nejvyšší finanční příspěvky v rámci ČR a řadu dalších benefitů.

Karlovarský kraj řeší již dlouhodobě nedostatek lékařů. Nyní přichází s nabídkou zásadně navýšených stipendií pro studenty medicíny, finanční podporou určenou pro zařízení nových i stávajících ordinací a na specializační vzdělávání. Tyto nástroje by měly výrazně pomoci zajistit a zlepšit dostupnost primární ambulantní péče v Karlovarském kraji.

Kraj nabízí stipendia pro studenty medicíny ve výši 150 tisíc korun na akademický rok, dotační program na podporu vzniku, modernizace a vybavení nových nebo stávajících ordinací, motivační příspěvek na specializační vzdělání a benefity pro začínající studenty.

[→ Celý článek](#)

JOSEF SUCHÁNEK

Zdravotnictví v Olomouckém kraji má několik specifik. Kraj sice vlastní 3 nemocnice, ale žádnou z nich sám neprovozuje. Celkem se v kraji nachází 8 nemocnic, které spolupracují bez ohledu na vlastníka nebo provozovatele. Nejmarkantněji se to projevilo v dobách pandemie, kdy na rychlé a vzájemné spolupráci závisel úspěch/neúspěch boje s pandemií ve všech jeho fázích. Největším problémem zdravotnictví v kraji je nedostatek lékařů/lékařek a zdravotnického personálu. A to i přesto, že přímo v Olomouci působí v rámci Univerzity Palackého jak významná Lékařská fakulta, tak mladší Fakulta zdravotnických věd. Potíže s pokrytím se týkají (nejen) okrajových částí kraje. Problém personálu je něco, co si vyžaduje významné zapojení státu a zdravotních pojišťoven.

[→ Celý článek](#)

PETRA PECKOVÁ

Možná to znáte. Bolí Vás nebo Vaše dítě zub nebo najednou přišla vysoká horečka. Najít lékařskou pohotovostní službu ještě jakž takž jde, i když si posedíte v čekárně mnoho hodin. Jenže najít pohotovost zubařskou je těžké. Každoročně dává Středočeský kraj do zajištění pohotovostních lékařských služeb více než 45 milionů. Ale v některých lokalitách není možné získat lékaře na pohotovost ani za 1 500 korun na hodinu.

Kde je problém? Roman Šmucler, prezident ČSK říká, že třeba právě stomatologů je přebytek. Tak kde jsou? Je čas na nějakou základní regulaci. Třeba umístěny v regionech nebo povinnost odsloužit určitý počet služeb na pohotovosti. Jsme ve vládě. Neměli bychom jen kritizovat a přihlížet. Nebude to jednoduché, lékaři nás za to možná nepochválí, ale občané určitě ano.

[→ Celý článek](#)

MARTIN PŮTA

Kraje, ve kterých stát financuje ve svých přímo řízených fakultních nemocnicích provoz a investice, jsou zvýhodněny proti regionům, které se na provozu a především na investicích v krajských nemocnicích musí podílet s využitím svých vlastních rozpočtů. Právo na zdravotní péči mají všichni občané stejnou, povinnost platit zdravotní pojištění je všeobecná, rozdělení poskytované zdravotní péče a její dostupnost stejně rovnoměrná není. Typickou ukázkou je Liberecký kraj, kde i přes opakované sliby premiérů a ministrů zdravotnictví stát nijak nepodpoří plánovanou výstavbu Centra urgentní medicíny, které má zajistit udržení kvalitní specializované zdravotní péče pro obyvatele Libereckého kraje. Podle mého názoru je to jeden z klíčových problémů, které musíme řešit na parlamentní a vládní úrovni.

[→ Celý článek](#)

ROZHOVOR S MARTINEM FERDANEM – „MORAVSKÉ BUDĚJOVICE JSOU KRÁSNÝM MÍSTEM PRO ŽIVOT”

Po šestnácti letech mají Moravské Budějovice nového starostu. Na ustavujícím zasedání zastupitelstva jím byl zvolen Martin Ferdan. Ten nyní hodnotí první tři měsíce svého starostování.

Je něco, co Vás ve funkci starosty překvapilo, ať už mile nebo nemile?

Jsem potěšen, že se v našem městě najde tolik jednotlivců i skupin, kteří se chtějí dobrovolně zasadit o změnu života v našem městě. Pracují s námi v komisích, kontrolních orgánech, pomáhají nám nebo vytvářejí kulturní a společenské akce pro potěšení a vyžití volného času nás všech. Tito lidé tvoří srdce našeho města a jsou pro ně tím největším bohatstvím.

Funkce starosty s sebou nese bohužel i kritiku. Není snad žádná obec nebo město, kde by všichni bez výhrad svého starostu velebili. Člověk ve veřejné funkci musí být připraven neustále obhajovat to, co je za ním, bránit výsledky své práce, postavit se za to, co dosud udělal. Neodcházet bez boje. Jak jsem slíbil na počátku volebního období, svoji funkci budu vykonávat s velkou pokorou a úctou ke všem našim občanům města. Na tom se nikdy nic nezmění.

Co za významné akce, ať už investiční či společenské, letos Moravské Budějovice čeká?

V letošním roce je největší investiční akcí rekonstrukce ZŠ Havlíčkova a spolu s ní i kompletní rekonstrukce bazénu. Dále máme připravený projekt na rekonstrukci opěrné zdi na nádvoří MKS Beseda a vyřešení vlhkosti této budovy. Co se týče společenských akcí, rádi bychom pokračovali v Moravskobudějovickém kulturním létě, kterému rozšíříme program a dále bychom chtěli přidat i jiné kulturní akce – např. jarmarky, vepřové hody, vánoční trhy, městský ples.

Trendem posledních let byla individuální výstavba. Trend se ovšem nyní obrací k nájemnímu bydlení. Bude město na tuto situaci nějak reagovat?

Chceme vytvořit nové byty pro možnost využití nájemního bydlení, celkově revidujeme městskou politiku přidělování bytů. Máme vypracovanou studii zástavby v lokalitě ul. K Cihelně, kdy počítáme s další projektovou přípravou a následným vybudováním inženýrských sítí a prodejem pozemků na individuální výstavbu rodinných domů.

Moravské Budějovice nejsou jen samotné město, ale i jeho místní části. Jak ty fungují a změní se nějak přístup radnice k nim?

Za krátkou dobu, co jsem ve funkci starosty, jsem se již několikrát s osadními výbory setkal – jsou nastaveny pravidelné schůzky. Tyto obce vnímáme jako rovnocenné partnery a občany našeho města, chceme a snažíme se jim pomáhat při řešení jejich požadavků. Dohodli jsme se na pravidelné údržbě zeleně v těchto našich obcích, vypomáháme jim nejen při získávání dotačních titulů, ale i při kulturních akcích.

MARTIN FERDAN,
starosta Moravských Budějovic

Spolu s Vámi přišla i nová rada města, ve které je řada nových lidí. Jaká je s nimi spolupráce?

Za tu poměrně krátkou dobu, co jsem ve funkci, se učím lidem naslouchat. Jsem si vědom, že pokud má vedení města fungovat, musí to být týmová práce nejen rady, ale celého zastupitelstva. Je dobré, když se po volbách sejdou lidé, kteří si rozumějí, ať už zastupují tu či onu stranu nebo sdružení. Noví členové rady jsou vždy připraveni. Obdivuji je, protože i když jsou noví a musí se velkou spoustu věcí doučit, věnují tomu svůj čas. Pokud jim není něco jasné a potřebují více informací, jdou za předkladatelem bodu a nechají si to vysvětlit, více se nechají vtáhnout do problému.

A nakonec nejtěžší otázka: Jak se žije v Moravských Budějovicích?

Moravské Budějovice jsou krásným místem pro život, s hodnotným kulturním a společenským vyžitím během roku. Jsme město se školami, zdravotnictvím, kulturou, sportovišti, památkami s bohatou historií, podnikateli, ale především se šikovnými obyvateli. Pokud přijedete k nám do Moravských Budějovic, budete srdečně vítáni.

**Prodej nikotinových
sáčků dětem
definitivně končí!**

STAROSTOVÉ
A NEZÁVISLÍ

Schváleno
Sněmovnou

Schváleno
Senátem

Josef Flek

NIKOTINOVÉ SÁČKY UŽ JEN PRO DOSPĚLÉ!

Zákaz prodeje dětem a mladistvým schválil po Sněmovně i Senát. „Nikotinové sáčky jsou totiž dobrý sluha, ale zlý pán. Původně vznikly jako pomoc kuřákům, aby se mohli snadněji zbavit závislosti na tabákových výrobcích,“ říká jeden z předkladatelů návrhu, náš poslanec

[Josef Flek](#)

**Poloviční láska neexistuje
Poloviční práva ano**

POKUD MAJÍ MÉDIA PLNIT ROLI HLÍDACÍHO PSA DEMOKRACIE, NEMĚLI BY JE POLITICI VLASTNIT

Fungující demokracie potřebuje nezávislá média. Média, která nevlastní politici. Ministerstvo vnitra v čele s [Vít Rakušan](#) připravilo změnu zákona, která povede k posílení efektivity a nezávislosti Úřadu pro dohled nad hospodařením politických stran. Naše [Hana Naiclerová](#) k němu společně s dalšími zákonodárci předložila návrh, který rozšiřuje pravomoci tohoto úřadu o kontrolu dodržování pravidel o střetu zájmů.

SLEDUJTE NAŠI ČINNOST NA
WWW.STARAME.SE

Jozef Sikela
[@JozefSikela](#)

Naše úsilí se vyplatilo. Evropská komise uvolnila skoro miliardu euro na projekty na rozvoj České republiky. 🇨🇪 občané to ocení v rychlejších vlakových spojeních či v lepších digitálních službách.

Děkujeme. Je to první splněný úkol a další máme před sebou.

STAROSTOVÉ
A NEZÁVISLÍ

STAROSTOVÉ
A NEZÁVISLÍ

Kontaktujte nás! www.starostove.cz
facebook.com/starostove